

Den næste Sag paa Dagsordenen var:

Anden Behandling af Forslag til Lov om midlertidig Indførelse af en 40 Timers Arbejdsuge ved visse offentlige og private Arbejder, der udføres i Anledning af Arbejdsløsheden.

(Første Behandling findes i Tidenden Sp. 3044; Udvalgets Betænkning findes i Tillæg B. Sp. 2561).

Uden for Betænkningen var der ikke stillet Ændringsforslag.

Lovforslagets Paragraffer, de stillede Ændringsforslag samt Spørgsmaalet om Lovforslagets Overgang til tredje Behandling sattes til Forhandling under eet.

Ordføreren (Leonhard Hansen): Der gælder for dette Lovforslag det samme som for det, vi nylig har behandlet, at det har været meget grundigt gennemdiskuteret, idet vi har haft Lejlighed til at diskutere det i de 3 sidste Samlinger. Ministeren har stillet Ændringsforslag om en ændret Affattelse, som et Flertal bestaaende af Socialdemokrater og Radikale indstiller til Vedtagelse, medens et Mindretal, Repræsentanterne for Det konservative Folkeparti og Venstre, vel ikke har villet modsætte sig Lovforslaget i egentlig Forstand, men har forlangt foretaget visse Ændringer, som Flertallet ikke har kunnet tiltræde.

Ministerens Ændringsforslag gaar for det første ud paa en Ændring af Lovforslagets Titel, idet den oprindelige Titel, „Forslag til Lov om midlertidig Indførelse af en 40 Timers Arbejdsuge ved visse offentlige og private Arbejder, der udføres i Anledning af Arbejdsløsheden“, foreslaas ændret til „Forslag til midlertidig Lov vedrørende offentlige Arbejder til Bekæmpelse af Arbejdsløsheden“. Denne Ændring er uden Betydning. Hensigten med Lovforslaget har været at afhjælpe Arbejdsløsheden, og Ordlyden for Lovforslagets Titel kan være ligegyldig.

Naar Titelen foreslaas ændret saaledes, er det ikke mindst, fordi man fra Oppositionens Side har sat ind for det, formodentlig fordi man der har næret Frygt for, at for saa vidt dette Lovforslag blev gennemført, saaledes som det var forelagt, vilde man derigennem kunne føre Bevis for det fornuftige, som det vilde være at nedsætte Arbejdstiden maaske ogsaa i Privatindustrierne for Eks. til de 40 Timer ugentlig.

Ændringen i § 1 gaar ud paa, at Lovfor-

slaget i Stedet for at omhandle Arbejder, der iværksættes af saavel Staten som Kommuner og private, nu kommer til kun at omfatte de af Staten og Kommunerne iværksatte Arbejder, og i Stedet for det foreslaaede Maksimumstal af 40 Timer pr. Uge foreslaas det, at der gives Socialministeren Bemyndigelser til at nedsætte Arbejdstiden, saaledes at de flest mulige Arbejdere kan finde Beskæftigelse, dog under Hensyntagen til Arbejdets Karakter samt til Arbejdsløshedens Omfang inden for vekkommende Fag eller Omraade, og saaledes at Nedsættelsen for den enkelte Arbejder aldrig maa overstige 12 Timer ugentlig i Gennemsnit.

Et Mindretal, bestaaende af Repræsentanterne for Det konservative Folkeparti, har ikke kunnet tiltræde Timetallet 12, men foreslaar det ændret til 16. Flertallet har ogsaa været betænkeligt ved Tallet 12, men ud fra en anden Opfattelse end den, der har gjort sig gældende hos de ærede Medlemmer af Det konservative Folkeparti, idet man mener, at Tallet ikke burde være højere end 8. Det er efter vor Formening højt nok; der er Grænser for, hvor langt man kan nedsætte Fortjenesten ogsaa for saadanne Arbejder, som Lovforslaget omtatter. Men da den Opfattelse sikkert er rigtig, at Arbejderne langt hellere vil arbejde med en nedsat Arbejdstid end oppebære Understøttelse, og da det er en Bemyndigelseslov, Ministeren faar, har Flertallet tiltraadt de 12 Timer. Jeg anbefaler derfor at forkaste det af et Mindretal stillede Underændringsforslag Nr. 1 til Ændringsforslagets § 1.

Endvidere foreslaas § 1 ændret saaledes, at der anføres, hvem der fortrinvis skal komme i Betragtning ved saadanne Arbejder, nemlig saadanne, som er arbejdsløshedsforsikrede, og langvarigt arbejdsløse, uden at disse dog behøver at have opbrugt den vedtægtsmæssige Understøttelse.

Bestemmelserne i Ændringsforslagets § 2 er uforandrede. § 3 omhandler Løbestemmelserne, som fandtes i det oprindelige Lovforslags § 2, med en Tilføjelse om, hvem der skal anses for at være Arbejdsgiver, idet der har været nogen Tvivl om, hvem der i saadanne Tilfælde burde betragtes som værende Arbejdsgiver. Det foreslaas i denne Paragraf, at som Arbejdsgiver skal anses den, der har Forsikringspligten. Hertil har et Mindretal bestaaende af Repræsentanter for Det konservative Folkeparti og Venstre stillet et Underændringsforslag, gaaende ud paa, at hvor en Over-